

	Informacja w Sprawach	Czytelnia Akt	Biuro Podawcze
Godziny urzędowania	Pn.- Pt. 8 ⁰⁰ -16 ⁰⁰	Pn.- Pt. 8 ⁰⁰ - 15 ³⁰	Pn.- Pt. 8 ⁰⁰ -16 ⁰⁰
Telefon	22 553 70 70 Radom 48 368 99 08	Wydz. I - IV ul. Jasna 2/4 22 553 78 21, 22 553 78 22 Wydz. V - VII ul. J. Pankiewicza 4 22 553 70 37 Radom 48 368 99 18	ePUAP /wsa_waw/SkrytkaESP
Email	informacja@warszawa.wsa.gov.pl	czytelnia@warszawa.wsa.gov.pl	
NIP 525-2283-365	REGON 015608709	Konto Bankowe Sądu 96 1010 1010 0078 1022 3100 0000	
Wynik rozprawy dostępny po zakończeniu posiedzenia Sądu, najpóźniej w dniu następnym na stronie: http://etr.warszawa.wsa.gov.pl			

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Warszawie
WYDZIAŁ II
 ul. Jasna 2/4
 00-013 Warszawa

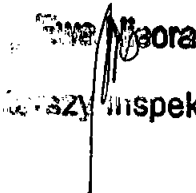
Dnia 1 lutego 2022 r.
 Sygn. akt II SAB/Wa 444/21

W odpowiedzi należy podać
 sygnaturę akt sądu

Stowarzyszenie Sieć Obywatelska - Watchdog
Polska
ul. Ursynowska 22/2
02-605 Warszawa

DORĘCZENIE ODPISU WYROKU

W wykonaniu zarządzenia z dnia 26 stycznia 2022 sekretariat Wydziału II Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego doręcza jako Skarżącemu odpis wyroku wraz z uzasadnieniem z dnia 23 listopada 2021 r. wydanego na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym.

 ...
 ... Inspektor

POUCZENIE

1. Od powyższego wyroku przysługuje skarga kasacyjna do Naczelnego Sądu Administracyjnego, w terminie 30 dni od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem, za pośrednictwem tutejszego Sądu, przy czym oddanie pisma w placówce Poczty Polskiej S.A. (będącej operatorem wyznaczonym w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe), albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, albo polskim urzędzie konsularnym, jak również złożenie pisma przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji zakładu karnego lub aresztu śledczego oraz przez członka załogi polskiego statku morskiego u kapitana statku jest równoznaczne z wniesieniem go do Sądu. Datą wniesienia pisma w formie dokumentu elektronicznego jest określona w urzędowym poświadczeniu odbioru data wprowadzenia pisma do systemu teleinformatycznego sądu (art. 83 § 3, 4 i 5 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, zwanej dalej „p.p.s.a.”).
2. Skarga kasacyjna złożona po upływie wskazanego powyżej trzydziestodniowego terminu zostanie odrzucona (art. 178 p.p.s.a.).
3. Skarga kasacyjna powinna być sporządzona przez pełnomocnika będącego: adwokatem lub radcą prawnym, albo doradcą podatkowym - w sprawach obowiązków podatkowych i celnych oraz w sprawach egzekucji administracyjnej związanej z tymi obowiązkami lub rzecznikiem

- patentowym - w sprawach własności przemysłowej. Skarga kasacyjna sporządzona przez podmiot nieuprawniony będzie odrzucona bez merytorycznego rozpoznania.
4. Strona może wystąpić do Sądu o przyznanie jej prawa pomocy przez ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek w tym przedmiocie powinien być złożony na urzędowym formularzu określonym w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 2015 r. w sprawie określenia wzoru i sposobu udostępnienia urzędowego formularza wniosku o przyznanie prawa pomocy w postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz sposobu dokumentowania stanu majątkowego, dochodów lub stanu rodzinnego wnioskodawcy (Dz. U. z 2015 r. poz. 1257, z późn. zm.). Złożenie tego wniosku nie przerywa biegu terminu do wniesienia skargi kasacyjnej.
 5. Urzędowe formularze, o których mowa w pkt 4, są udostępniane we wszystkich wojewódzkich sądach administracyjnych, Naczelnym Sądzie Administracyjnym, w urzędach gmin, a także w Internecie pod adresem: <http://www.warszawa.wsa.gov.pl/>.
 6. Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadomić Sąd o każdej zmianie swego miejsca zamieszkania, adresu do doręczeń, w tym adresu elektronicznego, lub siedziby. W razie zaniedbania tego obowiązku pismo sądowe pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia chyba, że nowy adres jest Sądowi znany (art. 70 § 1 i 2 p.p.s.a.).

POUCZENIE O WARUNKACH WNOŠZENIA PISM ORAZ DORĘCZANIA PISM PRZEZ SĄD ZA POMOCĄ ŚRODKÓW KOMUNIKACJI ELEKTRONICZNEJ

1. Pisma procesowe w postępowaniu sądownoadministracyjnym mogą być sporządzone w postaci papierowej albo w formie dokumentu elektronicznego.
2. Pisma w formie dokumentu elektronicznego wnosi się do sądu administracyjnego przez elektroniczną skrzynkę podawczą sądu (art. 12b § 2 p.p.s.a.). Elektroniczna skrzynka podawcza sądu jest zlokalizowana na elektronicznej platformie usług administracji publicznej (ePUAP). W celu wniesienia takiego pisma do sądu strona powinna posiadać konto na platformie ePUAP. Instrukcja zakładania konta dostępna jest pod adresem: <https://epuap.gov.pl/wps/portal>. Pisma wysłane na adres elektroniczny sądu (adres e-mail), czyli z pominięciem elektronicznej skrzynki podawczej sądu, nie wywołują skutków prawnych, które ustawa - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi wiąże ze złożeniem pisma procesowego.
3. Pismo w formie dokumentu elektronicznego powinno spełniać wszystkie wymogi pisma w postaci papierowej, czyli zawierać:
 - 1) oznaczenie sądu, do którego jest skierowane, imię i nazwisko lub nazwę stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników;
 - 2) oznaczenie rodzaju pisma;
 - 3) osnovę wniosku lub oświadczenia;
 - 4) podpis strony albo jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika;
 - 5) wymienienie załączników.Jeżeli jest pierwszym pismem w sprawie powinno także zawierać:
 - a) oznaczenie miejsca zamieszkania, a w razie jego braku - adresu do doręczeń, lub siedziby i adresów stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników,
 - b) numer PESEL strony wnoszącej pismo, będącej osobą fizyczną, oraz numer PESEL jej przedstawiciela ustawowego, jeżeli są obowiązani do jego posiadania albo posiadają go nie mając takiego obowiązku, lub
 - c) numer w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku jego braku - numer identyfikacyjny REGON albo numer w innym właściwym rejestrze lub ewidencji, albo numer identyfikacji podatkowej strony wnoszącej pismo, niebędącej osobą fizyczną, która nie ma obowiązku wpisu we właściwym rejestrze lub ewidencji, jeżeli jest ona obowiązana do jego posiadania,
 - d) oznaczenie przedmiotu sprawy,a w przypadku gdy jest kolejnym pismem w sprawie - sygnaturę akt (art. 46 § 1 i 2 p.p.s.a.).
4. Każde pismo w formie dokumentu elektronicznego powinno zawierać adres elektroniczny (tj. adres na platformie ePUAP). W przypadku niewskazania adres elektronicznego przyjmuje się, że właściwym jest ten adres, z którego nadano pismo wniesione w formie dokumentu elektronicznego (art. 46 § 2a i 2d p.p.s.a.).
5. Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadamiać sąd o każdej zmianie miejsca zamieszkania, adresu do doręczeń, w tym adresu elektronicznego, lub siedziby. W razie zaniedbania tego obowiązku pisma wysłane na dotychczasowy adres pozostawia się w aktach ze skutkiem doręczenia, chyba że nowy adres jest sądowi znany (art. 70 § 1 i 2 p.p.s.a.).

6. Pismo i załączniki wnoszone w formie dokumentu elektronicznego powinny zostać podpisane przez stronę albo jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym (art. 46 § 2a i 2b p.p.s.a.).
7. Do pisma w formie dokumentu elektronicznego nie dołącza się jego odpisów (art. 47 § 3 p.p.s.a.). Zamiast odpisu pisma strona zobowiązana jest do uiszczenia opłaty kancelaryjnej za sporządzenie wydruków takiego pisma i jego załączników wniesionych w formie dokumentu elektronicznego w celu ich doręczenia stronom, które nie posługują się środkami komunikacji elektronicznej do odbioru pism (art. 235a p.p.s.a.).
8. Do pisma należy dołączyć pełnomocnictwo lub jego wierzytelny odpis, jeżeli pismo wnosi pełnomocnik, który w danej sprawie nie złożył jeszcze tych dokumentów przed sądem. Pełnomocnictwo udzielone w formie dokumentu elektronicznego podpisuje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym (art. 37 § 1 i art. 37a p.p.s.a.).
9. Składając pismo w formie dokumentu elektronicznego strona może skorzystać ze wzorów dokumentów elektronicznych udostępnionych na elektronicznej platformie usług administracji publicznej (ePUAP).
10. Sąd potwierdza wniesienie pisma w formie dokumentu elektronicznego do swojej elektronicznej skrzynki podawczej przez przesłanie urzędowego poświadczenia odbioru (art. 49a p.p.s.a.).
11. Datą wniesienia pisma w formie dokumentu elektronicznego jest określona w urzędowym poświadczeniu odbioru data wprowadzenia pisma do systemu teleinformatycznego sądu (art. 83 § 5 p.p.s.a.).
12. Wniesienie pisma do sądu w formie dokumentu elektronicznego jest równoznaczne z żądaniem doręczania korespondencji z sądu za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Pisma sądu mogą być doręczane stronie za pomocą środków komunikacji elektronicznej również w przypadku, gdy strona składa do sądu pisma w postaci papierowej, jeżeli wystąpi ona do sądu o takie doręczenie i wskaże sądowi adres elektroniczny albo wyrazi zgodę na doręczanie pism za pomocą tych środków i wskaże sądowi adres elektroniczny (art. 74a § 1 p.p.s.a.). W przypadku niewskazania adresu elektronicznego doręczenie pism przez sąd następuje na adres zamieszkania, a w razie jego braku - na adres do doręczeń, lub siedziby strony, jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika (art. 46 § 2d p.p.s.a.).
13. W celu doręczenia pisma w formie dokumentu elektronicznego na adres elektroniczny adresata wysyłane jest zawiadomienie zawierające informację o możliwości odbioru pisma w formie dokumentu elektronicznego, wraz ze wskazaniem adresu elektronicznego, z którego adresat może pobrać dokument i pod którym powinien dokonać potwierdzenia doręczenia dokumentu, a także pouczenie o sposobie odbioru tego pisma i informacja o wymogu podpisania urzędowego poświadczenia odbioru kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym (art. 74a § 3 p.p.s.a.).
14. Datą doręczenia pisma będzie data podpisania przez adresata pisma urzędowego poświadczenia odbioru. W przypadku nieodebrania tego pisma, po upływie siedmiu dni, licząc od dnia wysłania zawiadomienia, na adres elektroniczny adresata zostanie wysłane powtórne zawiadomienie o możliwości odebrania tego pisma. Po upływie czternastu dni od dnia przesłania pierwszego zawiadomienia nieodebrana korespondencja sądowa będzie uważana za doręczoną (art. 74a § 5 - 8 p.p.s.a.).
15. W przypadku uznania pisma w formie dokumentu elektronicznego za doręczone sąd umożliwi adresatowi dostęp do treści tego pisma w systemie teleinformatycznym sądu oraz do informacji o dacie uznania pisma za doręczone i datach wysłania zawiadomień przez okres co najmniej trzech miesięcy od dnia uznania pisma w formie dokumentu elektronicznego za doręczone (art. 74a § 9 p.p.s.a.).
16. Strona może w każdej chwili zrezygnować z doręczania pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej. W takiej sytuacji sąd doręcza pismo stronie w sposób tradycyjny. Oświadczenie o rezygnacji z doręczania pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej może być złożone jedynie w formie dokumentu elektronicznego (art. 74a § 2 p.p.s.a.).

„Art. 177 § 1 Skargę kasacyjną wnosi się do sądu, który wydał zaskarżony wyrok lub postanowienie, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 2. Termin do wniesienia skargi kasacyjnej dla stron wiąże również prokuratora, Rzecznika Praw Obywatelskich i Rzecznika Praw Dziecka. Jeżeli jednak orzeczenia nie doręcza się stronie prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich i Rzecznik Praw Dziecka mogą w terminie trzydziestu dni od dnia wydania orzeczenia wystąpić o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia i wnieść skargę kasacyjną w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 3. W razie ustanowienia w ramach prawa pomocy adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego po wydaniu orzeczenia, na wniosek złożony przez stronę, której doręcza się odpis orzeczenia z uzasadnieniem sporządzonym z urzędu, albo przez stronę, która zgłosiła wniosek o sporządzenie uzasadnienia orzeczenia, termin do wniesienia skargi kasacyjnej biegnie od dnia zawiadomienia pełnomocnika o jego wyznaczeniu, jednak nie wcześniej niż od dnia doręczenia stronie odpisu orzeczenia z uzasadnieniem.

§ 4. Jeżeli pełnomocnik wyznaczony na podstawie art. 253 § 2 nie stwierdza podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej, składa w sądzie, w terminie do wniesienia skargi kasacyjnej, sporządzoną przez siebie opinię w tym przedmiocie wraz z odpisem dla strony, dla której został ustanowiony. Sąd doręcza odpis opinii stronie. Termin do wniesienia skargi kasacyjnej przez stronę biegnie od dnia doręczenia odpisu opinii, o czym sąd poucza stronę, dokonując doręczenia.

§ 5. Przepisu § 4 zdanie trzecie nie stosuje się, jeżeli sąd stwierdzi, że opinia nie została sporządzona z zachowaniem zasad należytej staranności. W takim przypadku sąd zawiadamia o tym właściwą okręgową radę adwokacką, radę okręgowej izby radców prawnych, Krajową Radę Doradców Podatkowych lub Krajową Radę Rzeczników Patentowych, która wyznacza innego pełnomocnika.

§ 6. W przypadku odmowy przyznania prawa pomocy w zakresie obejmującym ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego na wniosek, o którym mowa w § 3, bieg terminu do wniesienia skargi kasacyjnej nie może rozpocząć się wcześniej niż od dnia doręczenia stronie postanowienia, a jeżeli strona wniesie środek zaskarżenia na to postanowienie - wcześniej niż od dnia doręczenia postanowienia kończącego postępowanie w tym przedmiocie.”

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2021 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie
w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA

Andrzej Górąj

Sędzia WSA

Andrzej Wiczorek

Sędzia WSA

Waldemar Śledzik (spr.)

po rozpoznaniu w trybie uproszczonym w dniu 23 listopada 2021 r.
sprawy ze skargi Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska z siedzibą w
Warszawie
na bezczynność partii politycznej Solidarna Polska z siedzibą w Warszawie
w przedmiocie rozpoznania wniosku z dnia 28 września 2020 r. o udostępnienie
informacji publicznej

- 1. stwierdza, że partia polityczna Solidarna Polska z siedzibą w Warszawie dopuściła się bezczynności w przedmiocie rozpoznania wniosku z dnia 28 września 2020r. o udostępnienie informacji publicznej;**
- 2. stwierdza, że bezczynność partii politycznej Solidarna Polska z siedzibą w Warszawie miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa;**
- 3. zasądza od partii politycznej Solidarna Polska z siedzibą w Warszawie na rzecz Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog Polska z siedzibą w Warszawie kwotę 100 zł (słownie: sto złotych), tytułem zwrotu kosztów postępowania.**

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem świadczy:

[Signature]

Warszawy inspektor

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 26 maja 2021r. Stowarzyszenie Sieć Obywatelska Watchdog Polska (zwane dalej także jako: „Stowarzyszenie”; „Skarżąca”) złożyło skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na bezczynność partii politycznej Solidarna Polska (zwanej dalej także jako: „Solidarna Polska”; „Organ”) w przedmiocie rozpatrzenia wniosku o udostępnienie informacji publicznej z 28 września 2020 r., zarzucając naruszenie:

1) art. 61 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z 1 ust. 1 w zw. z art. 13 ust. 1- ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (zwanej dalej jako: „udip”) poprzez nieudzielenie odpowiedzi na wniosek Skarżącej o udostępnienie informacji publicznej z dnia 28 września 2020r., w zakresie, w jakim przepisy te stanowią o tym, że informacją publiczną jest każda informacja o sprawach publicznych, oraz że udostępniana jest na wniosek bez zbędnej zwłoki, nie później niż w ciągu 14 dni od dnia złożenia wniosku;

2) art. 4 ust. 2 w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 1 udip, w zakresie, w jakim przepisy te stanowią o tym, że podmiotem zobowiązanym do udostępnienia informacji publicznej jest partia polityczna oraz, że przedmiotem informacji publicznej jest w szczególności informacja o polityce wewnętrznej, poprzez błędne zastosowanie, polegające na braku realizacji wniosku o udostępnienie informacji przez partię, będącą podmiotem zobowiązanym do udostępniania informacji publicznej.

Wskazując na powyższe naruszenia, Stowarzyszenie wniosło o zobowiązanie Solidarnej Polski do rozpatrzenia wniosku z dnia 28 września 2020 r. o udostępnienie informacji publicznej w terminie 14 dni od otrzymania odpisu wyroku oraz stwierdzenie, że bezczynność Solidarnej Polski nastąpiła z rażącym naruszeniem prawa, a także o zasądzenie od Solidarnej Polski na rzecz skarżącego Stowarzyszenia zwrotu kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu skargi Stowarzyszenie wskazało, że wnioskiem z dnia 28 września 2020r. wystąpiło do partii politycznej Solidarna Polska o udostępnienie informacji publicznej dotyczącej umowy koalicyjnej z dnia 26 września 2020 r.

zawartej pomiędzy partiami politycznymi: Prawo i Sprawiedliwość, Porozumienie Jarosława Gowina oraz Solidarna Polska.

Po zawarciu wymienionej umowy koalicyjnej, rzeczniczka prasowa Prawa i Sprawiedliwości Anita Czerwińska r. przekazała w dniu 26 września 2020 informację o jej podpisaniu Polskiej Agencji Prasowej. Zacytowała również fragment umowy, z której wynikało, że w związku z planowaną rekonstrukcją rządu strony porozumienia zobowiązują się do proporcjonalnego zredukowania rekomendowanych sekretarzy i podsekretarzy stanu. Podana informacja znalazła się między innymi w artykule TVN24 na stronie internetowej <https://tvn24.pl/polska/umowa-koalicyjna-zjednoczonej-prawicy-co-zawiera4703329> (dostęp: 7 grudnia 2020 r.).

Zdaniem Stowarzyszenia, powyższy fragment dotyczący planowanego składu Rady Ministrów świadczy, iż treść umowy stanowi informację o działalności władz publicznych i osób pełniących funkcję publiczną w rozumieniu art. 61 ust. 1 Konstytucji RP, jak również informację o sprawach publicznych, w rozumieniu art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej.

Dlatego też Stowarzyszenie wniosło o skan wskazanej umowy koalicyjnej, jednakże nie otrzymało odpowiedzi na wskazany wniosek.

Stowarzyszenie podkreśliło, że Solidarna Polska jest partią polityczną wpisaną do Ewidencji Partii Politycznych pod numerem EwP 319 i dlatego, zgodnie z art. 4 ust. 2 w zw. z art 6 ust. 1 pkt 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej jest podmiotem zobowiązanym do udostępniania informacji publicznej bez zbędnej zwłoki, nie później niż w ciągu 14 dni od dnia złożenia wniosku.

Zdaniem Skarżącej, ponieważ jej wniosek pozostał bez odpowiedzi w jakiegokolwiek formie, to tym samym uznać należy, że Solidarna Polska dopuściła się beczynności z rażącym naruszeniem prawa, zgodnie z art. 149 § 1b ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi

W odpowiedzi na skargę z dnia 21 czerwca 2021r. Organ wniósł na podstawie art. 58 § 1 pkt 6 wym. wyżej ustawy, tj. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi o jej odrzucenie, podnosząc, że skarga jest bezzasadna

albowiem partia Solidarna Polska wydała na podstawie art. 16 ust. 1 udip decyzję odmawiającą udzielenia odpowiedzi na wniosek o udzielenie informacji publicznej, złożony w dniu 28 września 2020 roku przez Stowarzyszenie Sieć Obywatelska Watchdog Polska.

Jako dowód Organ załączył treść przedmiotowej decyzji, w której, w szczególności, powołując się na treść art. 9 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 roku o partiach politycznych w zw. z art. 33 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 77 ust. 2 statutu Solidarnej Polski uznano, że informacja, której udostępnienia żąda Strona nie stanowi informacji publicznej w rozumieniu art. 6 ust. 1 udip, gdyż umowa koalicyjna, wykazuje cechy dokumentu wewnętrznego, a ten, nie stanowi informacji publicznej.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje:

Na wstępie należy wskazać, że złożona w niniejszej sprawie skarga została rozpoznana przez Sąd na posiedzeniu niejawnym w trybie uproszczonym, stosownie do obowiązującego od dnia 15 sierpnia 2015 r. brzmienia przepisu art. 119 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. - Dz.U. z 2019r., poz. 2325 ze zm. – zwaną dalej „P.p.s.a.”). Zgodnie z przywołanym art. 119 pkt 4 p.p.s.a., sprawa może być rozpoznana w trybie uproszczonym, jeżeli przedmiotem skargi jest bezczynność lub przewlekłe postępowanie.

Na podstawie art. 120 P.p.s.a., sąd rozpoznaje sprawy w trybie uproszczonym na posiedzeniu niejawnym w składzie trzech sędziów.

Zgodnie z art. 1 § 1 i § 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. – Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 137, zwaną dalej: „P.u.s.a.”) oraz art. 3 § 1 P.p.s.a., sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej.

Stosownie do art. 3 § 2 pkt 8 P.p.s.a., kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje m.in. orzekanie w sprawach skarg na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadkach określonych w pkt 1-4 lub przewlekłe prowadzenie postępowania w przypadku określonym w pkt 4a.

W sprawie niniejszej, z uwagi na przedmiot zaskarżenia, podstawę materialnoprawną rozstrzygnięcia stanowią przepisy ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2020r., poz. 1276, zwanej dalej także jako: „u.d.i.p.”), która kształtuje prawo do informacji publicznej, a także określa zasady i tryb jej udostępniania.

Kognicja sądów administracyjnych do rozpoznania skarg na bezczynność w takich sprawach wynika z art. 3 § 2 pkt 8 P.p.s.a., zaś potwierdza ją dodatkowo brzmienie art. 21 u.d.i.p.

Stosownie do art. 149 § 1 P.p.s.a. sąd, uwzględniając skargę na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organy w sprawach określonych w art. 3 § 2 pkt 1-4: (1) zobowiązuje organ do wydania w określonym terminie aktu, interpretacji albo do dokonania czynności, (2) zobowiązuje organ do stwierdzenia albo uznania uprawnienia lub obowiązku wynikających z przepisów prawa, (3) stwierdza, że organ dopuścił się bezczynności lub przewlekłego prowadzenia postępowania. Jednocześnie sąd stwierdza, czy bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania przez organ miały miejsce z rażącym naruszeniem prawa (§ 1a).

Sąd w przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 1 i 2, może ponadto orzec o istnieniu lub nieistnieniu uprawnienia lub obowiązku, jeżeli pozwala na to charakter sprawy oraz niebudzące uzasadnionych wątpliwości okoliczności jej stanu faktycznego i prawnego (§ 1b). W myśl art. 149 § 2 P.p.s.a. sąd, w przypadku o którym mowa w § 1, może ponadto orzec z urzędu albo na wniosek strony o wymierzeniu organowi grzywny w wysokości określonej w art. 154 § 6 lub przyznać od organu na rzecz skarżącego sumę pieniężną do wysokości połowy kwoty określonej w art. 154 § 6.

Przy tak zakreślonych ramach prawnych sprawy Sąd w punkcie wyjścia rozważań wskazuje, że przepisy ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi nie definiują pojęcia bezczynności.

W piśmiennictwie przyjmuje się jednak, że bezczynność organu administracji publicznej zachodzi wówczas, gdy w prawnie ustalonym terminie organ ten nie podjął żadnych czynności w sprawie lub wprawdzie prowadził postępowanie, ale – mimo istnienia ustawowego obowiązku – nie zakończył go wydaniem w terminie decyzji,

postanowienia lub też innego aktu lub nie podjął stosownej czynności (T. Woś [w:] T. Woś, H. Knysiak-Molczyk, M. Romańska, „Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz”, Warszawa 2011, s. 109).

W przypadku złożenia skargi na bezczynność w zakresie udostępnienia informacji publicznej obowiązkiem sądu administracyjnego jest w pierwszej kolejności zbadanie, czy sprawa mieści się w zakresie podmiotowym i przedmiotowym u.d.i.p. Dopiero bowiem stwierdzenie, że podmiot, do którego zwrócił się skarżący, był obowiązany do udzielenia informacji publicznej oraz, że żądana przez skarżącego informacja miała charakter informacji publicznej w rozumieniu przepisów u.d.i.p., pozwala na dokonanie oceny, czy w konkretnej sprawie można skutecznie zarzucić wskazanemu podmiotowi bezczynność.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 u.d.i.p. obowiązane do udostępnienia informacji publicznej są władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne, w szczególności: 1) organy władzy publicznej; 2) organy samorządów gospodarczych i zawodowych; 3) podmioty reprezentujące zgodnie z odrębnymi przepisami Skarb Państwa; 4) podmioty reprezentujące państwowe osoby prawne albo osoby prawne samorządu terytorialnego oraz podmioty reprezentujące inne państwowe jednostki organizacyjne albo jednostki organizacyjne samorządu terytorialnego; 5) podmioty reprezentujące inne osoby lub jednostki organizacyjne, które wykonują zadania publiczne lub dysponują majątkiem publicznym, oraz osoby prawne, w których Skarb Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub samorządu gospodarczego albo zawodowego mają pozycję dominującą w rozumieniu przepisów o ochronie konkurencji i konsumentów.

W niniejszej sprawie poza sporem jest, że - co do zasady - partie polityczne, są zobowiązane do udostępniania informacji publicznej, co zresztą przyznaje również Organ, przywołując na tę okoliczność orzecznictwo sądów administracyjnych, w tym w szczególności wyrok NSA z 25 września 2018r., w sprawie o sygn. akt I OSK 628/18. Dodać jedynie można, że kwestia ta nie budzi wątpliwości i jest jednolicie oceniana w judykaturze, na co zwrócił uwagę Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 25 maja 2021r., sygn. akt III OSK 916/21, podnosząc, że „(...) ustawodawca obowiązek udostępnienia informacji publicznej przez partie polityczne zawarł w art. 4 ust. 2 ustawy (...)”.

Ponieważ kwestia ta, jak zaznaczono wyżej, nie budzi między stronami sporu, Sąd odstępuje od dalszych rozważań w tym aspekcie, w pełni akceptując dotychczasowe orzecznictwo sądów administracyjnych w zakresie podmiotowego obowiązku partii politycznych udzielania informacji publicznych.

Bezspornym jest także w sprawie, że wnioskowana przez Stowarzyszenie informacja nie została udzielona przez Organ w terminie wynikającym z art. 13 ust. 1 u.d.i.p., zgodnie z którym udostępnienie informacji na wniosek następuje bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 14 dni, z wyjątkiem sytuacji przewidzianej w ust. 2 i art. 15 ust. 2 omawianej ustawy oraz, że Organ w dniu 21 czerwca 2021r. na podstawie art. 9 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 27 czerwca 1997 r. o partiach politycznych w zw. z art. 33 ust.1 pkt 1 i art. 77 ust. 2 Statutu Solidarnej Polski oraz na podstawie art. 16 ust. 1 u.d.i.p. odmówił udzielenia wnioskowanej informacji, uzasadniając to tym, że „umowa koalicyjna” nie stanowi informacji publicznej w rozumieniu art. 6 ust. 1 u.d.i.p. „przez co udostępnienie jej nie jest możliwe”.

Z powyższego wynika, że na dzień wniesienia skargi Organ nie rozpoznał wniosku Stowarzyszenia zgodnie z wymogami przepisów u.d.i.p., tzn. nie udzielił skarżącemu Stowarzyszeniu żądanej informacji ani nie odmówił jej udostępnienia decyzją w trybie art. 16 u.d.i.p.

Przy tak zakreślonym stanie faktycznym oraz stanowiskach stron, Sąd wyjaśnia, że beczynność podmiotu zobowiązanego do udzielenia informacji publicznej ma miejsce wówczas, gdy w prawnie ustalonym terminie podmiot ten nie podjął żadnych czynności w sprawie lub prowadził postępowanie, ale mimo istnienia ustawowego obowiązku nie zakończył go wydaniem w terminie decyzji, postanowienia lub też innego aktu, albo nie podjął stosownej czynności.

Natomiast okoliczność wydania aktu lub podjęcia czynności po wniesieniu skargi powoduje, że bezprzedmiotowe jest orzekanie w zakresie dotyczącym zobowiązania organu do wydania aktu, ale uwzględnienie skargi może wówczas polegać na stwierdzeniu, że beczynność miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa albo naruszenie prawa nie było rażące (por. wyrok NSA z dnia 2 lutego 2018 roku, sygn. akt II OSK 2966/17).

Sąd mając na względzie katalog możliwych rozstrzygnięć wymienionych w art. 149 p.p.s.a. - winien więc odnieść się do całości sprawy, orzekając zarówno w zakresie beczynności, jak i dokonując oceny, czy miało miejsce rażące naruszenie prawa oraz rozważając, czy zachodzą podstawy do wymierzenia grzywny.

Dlatego wniosek Organu zawarty w odpowiedzi na skargę o jej odrzucenie w związku z wydaniem decyzji w dniu 21 czerwca 2021r. o odmowie udzielenia informacji publicznej na podstawie art. 58 § 1 pkt 6 p.p.s.a. jako niedopuszczalnej, Sąd uznał za oczywiście bezpodstawny.

Jak już stwierdzono wcześniej, zgodnie z art. 13 ust. 1 u.d.i.p., udostępnienie informacji na wniosek następuje bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 14 dni, z wyjątkiem sytuacji przewidzianej w ust. 2 i art. 15 ust. 2.

Dodać należy, że zgodnie z ust. 2 przywołanego przepisu, jeżeli informacja publiczna nie może być udostępniona w terminie określonym w ust. 1, podmiot obowiązany do jej udostępnienia powiadamia w tym terminie o powodach opóźnienia oraz o terminie, w jakim udostępni informację, nie dłuższym jednak niż 2 miesiące od dnia złożenia wniosku (por. ust. 2 art. 13 u.d.i.p.).

Przepis art. 13 u.d.i.p. ustanawia zatem jako zasadę udostępnianie informacji publicznej na wniosek bez zbędnej zwłoki, zaś ewentualna zwłoka w udostępnieniu informacji publicznej musi mieć charakter niezbędny.

Wydłużenie terminu 14-dniowego, wskazanego w art. 13 ust. 1 u.d.i.p., może nastąpić w przypadku braku możliwości udzielenia informacji publicznej. Podmiot udostępniający jest jednak zobligowany do powiadomienia wnioskodawcy przed upływem tego terminu o powodach opóźnienia oraz do wyznaczenia dodatkowego terminu udostępnienia informacji.

Podkreślić przy tym należy, że przedłużenie ww. terminu jest usprawiedliwione, jeśli podyktowane jest ważną, uzasadnioną przyczyną (jest niezbędne), a nadto, gdy w następstwie upływu przedłużonego terminu organ udostępnia wnioskowaną informację, ewentualnie wydaje decyzję o odmowie jej udostępnienia na podstawie art. 16 ust. 1 u.d.i.p.

Jak podkreślił NSA w wyroku z dnia 18 grudnia 2013 r., sygn. akt I OSK 1469/13, podmiot udostępniający nie będzie mógł w sposób dowolny uzasadniać niedotrzymania terminu określonego w art. 13 ust. 1 u.d.i.p. W grę mogą wchodzić jedynie takie powody, które są bezpośrednio związane z opóźnieniem w udostępnieniu konkretnej informacji publicznej. Konstrukcja tej regulacji jest analogiczna do postanowień art. 36 k.p.a., przy czym w art. 13 ust. 2 u.d.i.p. wskazany jest nieprzekraczalny termin 2 miesięcy na udzielenie informacji publicznej. Termin ten ma charakter instrukcyjny. (tak: NSA)

Co należy podkreślić na kanwie rozstrzyganej sprawy, termin określony w art. 13 ust. 1 u.d.i.p. ma zastosowanie nie tylko do czynności polegającej na udostępnieniu informacji, ale również do wydania decyzji o odmowie udostępnienia informacji publicznej (por. wyrok WSA w Krakowie z 6 października 2014 r., sygn. akt II SAB/Kr 242/14, LEX nr 1534491).

W przypadku potrzeby wydania przez podmiot zobowiązany decyzji odmownej, przewidzianej w art. 16 u.d.i.p., nie jest uprawnione twierdzenie, że po wyczerpaniu terminów, o których mowa w art. 13 u.d.i.p., rozpoczynają swój bieg terminy do wydania decyzji administracyjnej w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, do których wprost odsyła art. 16 ustawy. Takie rozumowanie, jak podkreśla się w piśmiennictwie, prowadziłby do nieuzasadnionego przedłużenia załatwienia sprawy o udostępnienie informacji publicznej, dla której rozpatrzenia ustawodawca określił znacznie krótsze terminy niż w Kodeksie postępowania administracyjnego.

Dodać należy, iż oczywiście nie wszystkie sprawy o udzielenie informacji publicznej będą na tyle proste, aby mogły być rozstrzygnięte niezwłocznie, niektóre mogą wymagać postępowania wyjaśniającego. Ustawodawca miał to na uwadze przy regulacji art. 13 ust. 2 u.d.i.p. uznając, że dopiero nieudzielenie informacji publicznej oraz niepowiadomienie w trybie art. 13 ust. 2 u.d.i.p. o powodach i terminie, w jakim informacja zostanie udostępniona, oznacza beczynność podmiotu zobowiązanego do jej udzielenia (zob. wyrok NSA z 14 maja 2014 r., I OSK 1027/14, LEX nr 1464729).

Z zaprezentowanej wcześniej chronologii zdarzeń bezspornie wynika, że Organ od 13 października 2020r. pozostawał w beczynności, gdyż na wniosek skarżącego Stowarzyszenia z dnia 28 września listopada 2020 r. winien udzielić

informacji (ewentualnie – wydać decyzję odmowną), zgodnie z art. 13 ust. 1 u.d.i.p. w ciągu 14 dni, a więc najpóźniej do dnia 12 października 2020 r.

Jednocześnie z akt sprawy wynika, że Organ nie wywiązał się z obowiązku, o którym mowa w art. 13 ust. 2 u.d.i.p., tj. nie poinformował Skarżącego o przyczynach niezakończoności sprawy w terminie oraz wyznaczeniu nowego terminu zakończenia sprawy.

Zakończoności wniosku Skarżącego nastąpiło faktycznie w dniu 21 czerwca 2021 r., tj. z dniem wydania przez Organ decyzji o odmowie zakończenia wniosku z dnia 28 września 2020 r., a więc po upływie terminu wyznaczonego w trybie art. 13 ust. 1 u.d.i.p., a jednocześnie bez skorzystania przez Organ z możliwości procedury określonej w ust. 2 art. 13 ust. U.d.i.p. Podkreślić należy, iż organ miał możliwość ponownego wyznaczenia nowego terminu, maksymalnie do dnia 12 stycznia 2020 r., jednakże tego nie uczynił.

Z tych względów, w ocenie Sądu, brak było podstaw do uwzględnienia wniosku Organu o odrzucenie skargi na podstawie art. 58 § 1 pkt. 6 p.p.s.a. albowiem nie wystąpiła przesłanka na podstawie której wniesienie skargi było niedopuszczalne.

Dlatego też należało przyjąć, iż partia polityczna Solidarna Polska dopuściła się bezczynności w przedmiocie rozpoznania wniosku z dnia 28 września 2020r. o udostępnienie informacji publicznej, o czym orzeczono w pkt. 1 sentencji wyroku.

W zaprezentowanych realiach sprawy, Sąd uznał, że bezczynność Organu miała miejsce z rażącym naruszeniem prawa. W tym miejscu Sąd wyjaśnia, że rażącym naruszeniem prawa jest stan, w którym bez żadnej wątpliwości i wahań można stwierdzić, że naruszono prawo w sposób oczywisty, przy czym każdorazowo taka ocena musi być dokonana przy uwzględnieniu okoliczności danej sprawy (por. m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 21 czerwca 2012 r., sygn. akt I OSK 675/12).

Rażące naruszenie prawa dotyczyć może, w szczególności, zawartych w ustawie przepisów o terminach zakończenia sprawy, przy czym przekroczenie terminu musi być znaczące i niezaprzeczalne, a rażące opóźnienie w podejmowanych przez organ czynnościach musi być pozbawione racjonalnego uzasadnienia (por. wyrok NSA z dnia 21 czerwca 2012 r., sygn. akt I OSK 675/12;

podobnie: m.in. WSA w Łodzi /w:/ wyrok z dnia 17 października 2014 r., sygn. akt II SAB/Łd 124/14).

W okolicznościach niniejszej sprawy nie ulega żadnej wątpliwości, że termin rozpoznania wniosku strony Skarżącego Stowarzyszenia, w kontekście dyspozycji art. 13 ust. 1 i 2 u.d.i.p., został przez organ przekroczony przez Organ aż o sześć miesięcy, co jest wystarczającą przesłanką kwalifikacji bezczynności w kategorii rażącego naruszenia prawa.

Jednocześnie Sąd odstąpił od wymierzenia organowi grzywny czy przyznania skarżącemu Stowarzyszeniu sumy pieniężnej na podstawie art. 149 § 2 p.p.s.a., zgodnie z wysokością wskazaną w art. 154 § 6 p.p.s.a.

Podkreślenia wymaga bowiem, że wskazane środki mają charakter fakultatywny a ich stosowanie pozostawiono uznaniu sądu. W tej sytuacji ocenie podlegają konkretne okoliczności danej sprawy. Jak wskazuje się w orzecznictwie: grzywna, o jakiej mowa w art. 149 § 2 p.p.s.a., ma charakter przede wszystkim prewencyjny. Celem grzywny jest oddziaływanie mobilizujące i prewencyjne na organ, ale również represyjne, bowiem grzywna ma także stanowić karę za szczególnie naganny przypadek zwłoki. Jest ona dodatkowym środkiem dyscyplinująco-represyjnym, który powinien być stosowany w szczególnie nagannych przypadkach zwłoki organu w załatwieniu sprawy, gdy oceniając całokształt działań organu można dojść do przekonania, że noszą one znamiona zamierzonego lub nieuzasadnionego racjonalnie lub prawnie unikania podjęcia rozstrzygnięcia w sprawie, a przy tym istnieje uzasadniona obawa, że bez tych dodatkowych sankcji organ nadal nie będzie respektować obowiązków wynikających z przepisów prawa.

Sąd, uwzględniając całokształt sprawy, uznał, że mimo ewidentnego nieudzielenia informacji publicznej w określonym terminie, sam fakt orzeczenia w zakresie bezczynności Organu jako partii politycznej oraz uznania tej bezczynności jako rażące naruszenie prawa, wypełni kryterium przesłanki prewencyjnego oddziaływania na przyszłość i dlatego odstąpił od wymierzenia zarówno grzywny, jak i sumy pieniężnej na rzecz wnioskodawcy i to tym bardziej, że Stowarzyszenie o takowe nie wnosiło.

Reasumując dotychczasowe rozważania i ustalenia, Sąd podstawie art. 149 § 1 pkt 3 i § 1a P.p.s.a. orzekł w pkt 1 sentencji, że Organ dopuścił się bezczynności w rozpoznaniu wniosku Stowarzyszenia o udostępnienie informacji publicznej z dnia 28 września 2020 r. oraz, że stwierdzona bezczynność nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa (pkt 2 sentencji).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 200 w zw. z art. 205 § 1 P.p.s.a, zasądzając na rzecz skarżącego Stowarzyszenia od Organu kwotę 100 zł tytułem zwrotu uiszczzonego wpisu.

Na oryginalne właściwe podpisy
za zgodność z oryginałem świadczy:

Stefania
starszy inspektor